

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyně JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **O.L.G.A., s.r.o.** IČ: 60726393
sídlem Vinohrady 794/45, Štýřice, 639 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2020 č. j. MZP/2020/570/1223,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Brno (dále též „ČIŽP“ či „*správní orgán I. stupně*“), ze dne 16. 8. 2019 č. j. ČIŽP/47/2019/9472. Tímto rozhodnutím ČIŽP byla žalobkyně uznána vinnou přestupky: I. podle § 125a odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2001 Sb. o vodách (dále také jako „*vodní zákon*“), kterého se dopustila tím, že podle zjištění ČIŽP ze dne 15. 1. 2019 a následných zjištění ze dne 13. 3. 2019 akumulovala povrchové vody vodního toku Hruškovice v boční vodní nádrži při vodním toku Hruškovice na pozemcích parc. č. 320/2, 320/4, 320/5, 320/9, 320/17, 320/34, 320/35, 3161/1, 2994/10 a 3161/1 v k. ú. Osvětimany v období tří let předcházejících zjištění tohoto stavu, tedy minimálně od 15. 1. 2016 do 15. 1. 2019, bez povolení příslušného vodoprávního úřadu k tomuto nakládání s vodami, tím porušila povinnost podle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 2. vodního zákona, za který jí byla podle § 125a

odst. 2 písm. c) vodního zákona uložena pokuta ve výši 100 000 Kč (výrok I.); II. podle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona, kterého se dopustila tím, že odebrala povrchové vody z vodního toku Hruškovice, resp. z boční vodní nádrže při vodním toku Hruškovice na pozemcích parc. č. 320/2, 320/4, 320/5, 320/9, 320/17, 320/34, 320/35, 3161/1, 2994/10 a 3161/1 v k. ú. Osvětimany ve třech letech předcházejících zjištění, tedy minimálně od 15. 1. 2016 do 15. 1. 2019, v celkovém odhadnutém množství 5 000 m³ pro zasněžování Ski areálu Osvětimany bez povolení příslušného vodoprávního úřadu k jejich odběru, tím porušila povinnost podle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 1. vodního zákona, za který jí byla podle § 125a odst. 4 vodního zákona uložena pokuta ve výši 200 000 Kč (výrok II.); dále jí byla uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1 000 Kč (výrok III.).

2. Proti rozhodnutí obou stupňů správních orgánů žalobkyně brojila podanou žalobou. Námitky v ní uplatněné lze rozdělit do následujících žalobních bodů.
3. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí ČIŽP, podle žalobkyně by odůvodnění mělo obsahovat konkrétní nosné důvody, a nikoli odkaz na příkaz ze dne 15. 5. 2019, který byl podáním odporu zrušen.
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně poukazuje na to, že postup žalovaného odporuje zásadě legitimního očekávání podle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), i zásadě materiální pravdy podle § 3 správního řádu, jelikož udělená pokuta je zjevně nepřiměřená a rozporná s obvyklou rozhodovací praxí. Ve zprávách ze dnů 20. 3. 2017, 1. 11. 2017 a 15. 8. 2018, správní orgán I. stupně informuje o pokutách uložených provozovatelům lyžařských areálů, a to: *BOBOLIFT s.r.o.*, lyžařský areál Portášky – pokuta 155 170 Kč za odběr o více než 30% vody více, než měla povoleno; *Sportovní klub Nové Město na Moravě z. s.* – pokuta 90 000 Kč za odběr více vod než měl povoleno a hladina vodní plochy byla o 40 cm pod povoleným maximálním poklesem hladiny; podnikatel *P. M.*, Ski areál Opálená, Frýdek-Místek – pokuta 62 000 Kč za nepovolený odběr 2100 m³ vody od 12/2013 do 2/2016 z toku Stanovec a toku v katastru obce Pstruží; *PARK SPORTU Hrubá Voda, a.s.*, Ski areál Hrubá Voda – pokuta 41 200 Kč za odběr 1030 m³ povrchových vod nad povolené množství; *SALIX INTEGRA s.r.o.*, lyžařský areál Rudný na Jihlavsku – pokuta 59 000 Kč za nepovolený odběr za 2 zimní sezóny 5900 m³ ze Zlatého potoka; *P. K.*, lyžařský vlek Penzion U Karla, Velká Úpa – pokuta 43 362 Kč za nepovolený odběr za 3 lyžařské sezóny 4336,2 m³ z řeky Úpy; *MEGA PLUS s.r.o.*, lyžařské areály Černá Hora, Duncan a Javor v Krkonoších – celkem 3 pokuty po 30 000 Kč, celkem 90 000 Kč, za zahrazení Černohorského, Jánského a Vlčího potoku kameny v sezóně 2016/2017; *Ing. R. H.*, sportovní areál Hartman, Olešnice v Orlických horách – pokuta 20 000 Kč za nepovolené vybudování dřevěného hrzení vysokého cca 15 - 20 cm nad hladinu toku a na vodním díle nezajistil měrný otvor s vodní značkou; *SKIPARK FRYMBURK s.r.o.* – pokuta 10 000 Kč za neplnění povinností podle povolení, kdy v 01-03/2017 a 01/2018 odebírala povrchové vody z vodní nádrže Lipno I. bez měření množství odebraných vod; *SKI Karlov s.r.o.*, ski areál Čerták – pokuta 8 480 Kč, že v 01/2018 odebral povrchovou vodu z vodního toku Moravice v množství větším než maximální měsíční odběr, v rozporu s platným povolením; *SPORT PROFI, spol. s r.o.*, lyžařský svah „Marta“, k. ú. Jedlová v Orlických horách – pokuta 5 000 Kč za porušení povinnosti, kdy na stabilizačním prahu odběrného objektu vodního toku Bělá nebyla pro kontrolu hospodaření s vodou umístěna vodočetná lať; *Obec Paseky nad Jizerou* na Semilsku - opatření k nápravě, kdy jako provozovatel lyžařského areálu Paseky při odběru povrchových vod z bezejmenného toku nevedla evidenci odebraného množství vod a objem odebraných vod měřila vodoměrem bez platného ověření. Z uvedeného podle žalobkyně vyplývá, že jí byla bezdůvodně uložena

vyšší pokuta. Ve 4 případech zveřejněné množství odebraných vod a pokuta za nepovolený odběr, je odlišná od pokuty uložené žalobkyni, kdy v tamních případech za každý nedovoleně odebraný m³ byla sazba ve 2 případech 10 Kč, v 1 případě 20 Kč a v 1 případě 40 Kč. Jestliže správní orgán I. stupně argumentuje tím, že přihlédl k délce páčání, přičemž pokuta může být uložena i zpětně, nejvýše za období 3 let zpětně, pak není důvodné, aby ve 2 případech, kdy byla uložena pokuta za 3 sezóny, byly uloženy sazby 10 Kč a 20 Kč za každý nedovoleně odebraný m³. V případě 2 sezón s odebráním vody o objemu 5 900 m³ byla sazba taktéž 10 Kč za každý nedovoleně odebraný m³, přestože se jedná o větší množství vody než v případě žalobkyně odebrané za kratší období. Podle žalobkyně to znamená pro životní prostředí větší zátěž než množství menší odebrané za delší dobu. ČIŽP proto činil při ukládání pokut bezdůvodné rozdíly, resp. za důvod odlišného přístupu vágně konstatoval, že je třeba přihlédnout ke specifiku území a místním podmínkám. V odůvodnění přitom neuvedl, čím se jednotlivá místa odlišují. Argument délky trvání rovněž neobstojí, za období stejně dlouhé byly ukládány pokuty v ½ či ¼ sazbě žalobkyně.

5. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně uvádí, že žalovaný se dopustil excesu při individualizaci trestu, uložil jí zjevně nepřiměřenou pokutu. Nepřihlédl totiž k důvodům zvláštního zřetele hodných pro snížení pokuty podle § 125a odst. 6 věta druhá vodního zákona. Podle žalobkyně nedovolený odběr vody pro průmyslovou výrobu nelze postavit na roveň odběru pro tvorbu umělého sněhu. Žalovaný přitom konstatoval, že při tvorbě umělého sněhu se odpaří asi jedna třetina, a zbylé dvě třetiny zůstanou v krajině. Ty se vsáknou přímo v okolí provozované sjezdovky, nebo se navrátí do koryta toku ještě před místo odběru. Žalovaný nereflexuje, že voda není odebírána přímo z toku, nýbrž z nádrže vybudované vedle vodního toku. Minimální či mizivý vliv na životní prostředí lze podle žalobkyně považovat za důvod hodný zvláštního zřetele. ČIŽP se mylí, že případný postih za nedovolený odběr nesouvisí s dopadem takového odběru na životní prostředí. V případě zjištění okolností hodných zvláštního zřetele musí podle žalobkyně dojít ke snížení pokuty z úřední povinnosti. Výklad podaný ČIŽP, že sazbu snižovat nemusí, přestože důvody hodné zvláštního zřetele shledá, vedou k nepřipustnému zneužití pravomoci a svévoli orgánu veřejné moci. Dále podle žalobkyně nevzal žalovaný do úvahy, že žalobkyně přijala faktická opatření k odstranění následků porušení povinností. Žalobkyně totiž již dne 8. 1. 2016 požádala příslušný vodoprávní úřad (Městský úřad Uherské Hradiště, odbor stavebního úřadu a životního prostředí), o stavební povolení k předmětnému vodnímu dílu (vodní nádrži) a o povolení k nakládání s povrchovými vodami. Tedy ještě před kontrolou správního orgánu I. stupně konala kroky, které vedou k odstranění protiprávního jednání, kdy požádala o povolení k odběru, ta jí byla vodoprávním úřadem dodatečně udělena. Vodní nádrž i veškeré další činnosti žalobkyně s ní spojené jsou již v souladu se zákonem, což žalovaný pominul. Žalovaný též nepřihlédl k tomu, že činnost žalobkyně má pozitivní přínos pro životní prostředí, neboť výstavbou vodní nádrže lze docílit zvětšení lokálního zásobování podzemních vod. Nádrž příznivě ovlivňuje průběh velkých vod („zploštění“ povodňové vlny). Do litorálního pásma je soustředěno mnoho forem vodního života: rozmnožování obojživelníků, výtěr ryb, hnízdění vodních ptáků, výskyt a reprodukce drobných vodních živočichů (potrava pro ryby, ptáky). Technické zasněžování je z hlediska nakládání s vodami pozitivní tím, že zadržuje v krajině vodu, která by jinak z povodí již otekla. Kromě absence povolení nedošlo k ohrožení veřejného zájmu spočívajícího v ochraně života, zdraví, majetku či životního prostředí. Žádná skutečná škoda na životním prostředí nebyla správními orgány prokázána a zákonem chráněný zájem nebyl ohrožen. Za přítěžující okolnost nelze vnímat abstraktní porušení veřejného zájmu, pokud má být

žalobkyni kladeno k tíži, musí být ohrožení či porušení vymezeno konkrétně. Jediný chráněný zájem, který byl v minulosti prokazatelně porušen, byl zájem na ochraně vod. Nyní žádný chráněný zájem dotčený není.

6. Žalobkyně *in eventum* navrhla upuštění od potrestání ohledně jednání pod výrokem ad I. a snížení pokuty na částku 50 000 Kč ohledně jednání pod výrokem ad II.
7. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Odkázal na argumentaci z rozhodnutí ČIŽP i napadeného rozhodnutí. K *prvnímu žalobnímu bodu* uvedl, že je přípustné, aby některé argumenty, které obsahovalo odůvodnění již zrušeného příkazu, byly podpůrně využity ve správním řízení v téže věci. Pokud by ČIŽP pouze odkázal na obsah zrušeného příkazu, aniž by v odůvodnění rozhodnutí věcně neuvedl a nepopsal přejaté myšlenky, bylo by možno považovat takový postup za vadný.
8. Žalovaný ke *druhému žalobnímu bodu* nesouhlasí, že by pokuta byla udělena ve zjevně nepřiměřené výši v rozporu s obvyklou rozhodovací praxí a zásadou nestranného postupu a rovného přístupu, či zásadou legitimního očekávání a materiální pravdy. Žalobkyně posuzuje jednotlivé vybrané případy pouze z pohledu stanovení nižší sazby za skutkově totožné přestupky, ale nezabývá se ve svých úvahách dalšími okolnostmi, které sehrály při správní úvaze ČIŽP v daném případě významnou roli a směřovaly tak k využití anebo naopak k upuštění možnosti snížení základní sazby za 1 m³ nedovoleně odebraných vod. Ne každý skutkově shodný případ se musí shodovat ve výši použité sazby anebo výši uložené pokuty s ostatními. Jednotlivé skutkově shodné případy nelze posuzovat bez řádné úvahy, bez znalosti okolností přestupkového jednání a ztotožňovat jednotlivé případy. Skutkově totožné případy mnohdy nemusí být zcela shodné právě v okolnostech, které jsou klíčové pro správní úvahu při stanovení konkrétní použité sazby pro výpočet pokuty za neoprávněný odběr povrchových vod. Žalobkyně neobjektivně srovnává vybrané případy a poukazuje na ně jako na ukázkové, že u nich správní orgán postupoval jinak než v jejím případě. Žalobkyně je však opomněla hodnotit i z pohledu specifických okolností, které jsou primárním, nikoli však konstantním, faktorem pro stanovení základní sazby pro výpočet pokuty. Argument žalobkyně, že jiným subjektům, kterým byla rovněž uložena pokuta zpětně za poslední tři roky, byla vyměřena nižší sazba, je lichý. Žalobkyni byla uložena pokuta se sazbou 40 Kč s ohledem na přitěžující okolnosti, z nichž jedna se týkala celkové délky období, po které žalobkyně fakticky odebírala povrchové vody bez povolení, a to po dobu 13 let. Stejně tak je tomu u celkového množství odebrané vody, kdy žalobkyně poukazuje na vyšší odebrané množství, než neoprávněně odebrala sama, a to za delší dobu, přesto jí byla stanovena vyšší základní sazba, než tomu bylo ve zmiňovaných případech. Rozdíly spočívají v odlišných okolnostech jednotlivých přestupkových jednání, jejich specifikaci a závažnosti, přestože se jinak jedná o skutkově totožné případy, což činí případ žalobkyně v tomto ohledu nepodobným.
9. Ke *třetímu žalobnímu bodu* žalovaný neshledal důvodnou námitku excessu individualizace trestu. Pokud je odběr realizován bez povolení, není rozhodné, pro jaké účely měly být povrchové vody využívány. Tuto skutečnost nelze nikterak zhojit ani zvrátit polemikou, zda výroba technického sněhu je pro vodní režim krajiny prospěšná či nikoliv. Nelze opomenout, že povrchová voda je do nádrže odebírána z vodního toku a odběrem z něj je soustavně doplňován úbytek retenčního objemu, který je využit pro výrobu technického sněhu. V daném případě byl úbytek odebrané vody z vodní nádrže realizován odběrem povrchových vod z toku. V předmětné době bylo koryto vodního toku mezi přehrazením pod odběrným místem a zaústěním přepadu z vodní nádrže zpět do toku Hruškovice v úseku cca 180 m zcela bez proudící vody. Jinými slovy nebyl zde zajištěn alespoň minimální

zůstatkový průtok, aby byl potlačen negativní vliv odběru povrchových vod na vodní ekosystém v samotném vodním toku. Žalobkyně sice odebírá vodu k výrobě technického sněhu z akumulace, která je tvořena vodní nádrží, nicméně úbytek vody v této nádrži vzniklý spotřebou pro výrobu sněhu vyrovnává odběrem z vodního toku způsobem, který není v souladu s vodním zákonem a odporuje i zákonu o ochraně přírody a krajiny. Nelze se ztotožnit s tvrzením žalobkyně, že ČIŽP nezjišťoval, jaký dopad má odběr z vodní nádrže na hladinu vodního toku. Pokud by měla žalobkyně k odběru povrchových vod z vodního toku Hruškovice do stejnojmenné vodní nádrže povolení k nakládání s vodami, pak by bylo stanoveno jak maximální možné okamžité množství odebíraných povrchových vod, tak i minimální zůstatkový průtok v korytě vodního toku. Závažnost takového počínání spočívá především v absenci účinné právní regulace odběru povrchových vod s ohledem na zachování základních ekologických a biologických funkcí vodního toku. Přitěžující okolnosti, které byly rovněž hodnoceny, v tomto případě značně převažují. Kromě absence vodoprávního povolení další závažnou přitěžující okolností je doba, po kterou bylo nakládáno s vodami bez povolení. Žalobkyně nakládala s vodami v rozporu se zákonem minimálně od doby dokončení stavby vodního díla (vodní nádrže Hruškovice), která byla dokončena přibližně v roce 2006, a činila tak do kontroly ČIŽP, což je po dobu více jak deset let. Jedná se o případ zcela ojedinělý, kdy bylo po tak dlouhou dobu nakládáno s vodami, aniž by si ten, kdo s vodami nakládá, požádal o příslušné povolení. V kontextu se snahou žalobkyně nesouladný stav odstranit je třeba připomenout, že žalobkyně po celé období, kdy s vodami nakládala, se nesnažila vyvinout vlastní iniciativu a požádat o povolení, čímž udržovala protiprávní stav do doby, kdy byla okolnostmi přinucena žádost podat, což bylo podle údajů poskytnutých vodoprávním úřadem teprve v období let 2016 - 2019. Žalobkyně se stala držitelkou pravomocného povolení k nakládání s vodami až v roce 2020. Žalovaný považuje uvedené za významné okolnosti, pro jejich existenci nenalezl žádný důvod hodný zvláštního zřetele, aby mohl snížit základní sazbu za 1 m³ nedovoleně odebraných povrchových vod.

10. Ze správního spisu vyplývají tyto podstatné skutečnosti.

11. Dne 15. 1. 2019 ČIŽP pod č. j. ČIŽP/47/2019/513 učinila inspekční šetření ve Ski areálu Osvětimany, jeho provozovatelkou je žalobkyně, k ověření stavu provozování ski areálu se zaměřením na nakládání s vodami. Z webových stránek ski areálu ČIŽP zjistila, že ski areál v nadmořské výšce 278 m nabízí lyžování na 2 sjezdovkách, jedna (červená) je dlouhá 400 m s převýšením 98 m a druhá (dětská) je dlouhá 100 m, přepravní kapacita 1 880 osob za hodinu. Pro potřeby zasněžování je prováděn odběr povrchové vody z vodní nádrže na pravém břehu vodního toku Hruškovice v k. ú. Osvětimany na pozemcích parc. č. 320/35, 320/2, 320/34. Vodní plocha nádrže je cca 0,7 ha. Podle letecké mapy byla vodní nádrž zbudována v r. 2006, provozní řád sjezdovky a lyžařského vleku má platnost od 10. 12. 2006, lze předpokládat odběr povrchové vody pro zasněž od zimní sezóny 2006/2007. Profil vodního toku pod odběrným místem byl přehrazen dřevěnými deskami a téměř veškerý průtok cca 5 až 10 l/s byl z koryta převáděn do vodní nádrže. V korytě mezi přehrazením pod odběrným místem a zaústěním přepadu z vodní nádrže zpět do koryta ve vzdálenosti cca 180 m od místa odběru, neproudila voda. V místě odběrného zařízení povrchové vody pro zasněžování byla v nádrži udržována nezamrzlá hladina. Byla současně pořízena fotodokumentace 20 obrázků na 5 listech.

12. Dne 13. 2. 2019 bylo žalobkyni zahájení kontroly oznámeno.

13. Podle protokolu o kontrole ze dne 13. 3. 2019 č. j. ČIŽP/47/2019/2960 vzdouvací objekt v korytě vodního toku byl upraven výřezem v horní části hradících desek, průtok v korytě nad odběrným místem byl cca 10 l/s, z toho 50% bylo odebíráno do vodní nádrže a 50% odtékalo korytem. Platné povolení vodoprávního úřadu k odběru povrchové vody z vodního toku k zasnežování při kontrole předloženo nebylo, množství odebrané vody povrchové vody měřeno nebylo. Provozní deník k zasnežování se záznamem údajů o době provozu sněžných děl z let 2016 až 2018, podle sdělení přítomného zmocněnce žalobkyně veden nebyl. Z webových stránek mapy.cz ČIŽP zjistila plochu zasnežování cca 1,2 ha (sjezdovka a vleky). Z tohoto údaje a při zasnežované vrstvě sněhu cca 30cm byl odvozen odhad množství odebrané povrchové vody v období 3 let předcházející kontrole, a to, že z 1 m³ povrchové vody je vyprodukováno cca 2,5 m³ sněhu. Na místě přítomný zástupce žalobkyně k tvrzenému neprovádění technickobezpečnostního dohledu vodní nádrže uvedl, že vodní dílo po právní stránce neexistuje, není prozatím možné vodoprávní úřad k prohlídce přizvat, ale provozovatel provádí v rámci technickobezpečnostního dohledu měsíční obchůzky. Byla současně pořízena fotodokumentace 4 obrázků na 2 listech. Tento protokol zástupce žalobkyně podepsal bez výhrad.
14. Příkazem ze dne 15. 5. 2019 č. j. ČIŽP/47/2019/5802 ČIŽP uložila za shora popsané přestupky žalobkyni pokutu v celkové výši 300 000 Kč. Proti příkazu žalobkyně podala odpor.
15. Rozhodnutím ČIŽP (ze dne 16. 8. 2019 č. j. ČIŽP/47/2019/9472) byla žalobkyně uznána vinnou shora popsány přestupky, za které jí byla uložena pokuta v celkové výši 300 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala.
16. Napadeným rozhodnutím (ze dne 29. 8. 2020 č. j. MZP/2020/570/1223) žalovaný potvrdil rozhodnutí ČIŽP. V odůvodnění konstatoval, že žalobkyně minimálně od 15. 1. 2016 do 15. 1. 2019 bez povolení příslušného vodoprávního úřadu akumulovala povrchové vody z vodního toku Hruškovice v boční vodní nádrži a současně po uvedenou dobu odebírala z boční vodní nádrže povrchové vody v odhadnutém množství 5 000 m³ pro výrobu technického sněhu ve Ski areálu Osvětimany bez povolení příslušného vodoprávního úřadu k jejich odběru. Žalobkyně je provozovatelka sportovního zařízení, při jehož provozu je třeba vyrábět technický sníh z významného množství vody, a je proto povinna mít k odběru vod platné povolení. Žalovaný zdůraznil neúměrně dlouhou dobu provozování areálu bez patřičného povolení, které ve správním spisu zaregistroval na počátku roku 2019, přitom areál žalobkyně provozovala několik let. ČIŽP dne 15. 1. 2019 zadokumentoval, že profil koryta vodního toku Hruškovice byl v době šetření v úseku pod odběrným místem přehrazen a většina průtoku v korytě vodního toku 5-10 l/s byla převáděna do vodní nádrže. Úsek koryta vodního toku mezi přehrazením pod odběrným objektem a zaústěním odpadního přepadu z vodní nádrže zpět do koryta v délce cca 180 m nevykazoval žádné proudění vody. To znamená, že žalobkyně nedodržela minimální zůstatkový průtok, vodu z vodního toku využila pouze k odběru a doplnění boční vodní nádrže jako rezervoáru vody pro výrobu technického sněhu. Ohrozila tím vodní ekosystém a jeho ekologickou stabilitu zejména v zimním období, které se projevuje obecně nižšími průtoky a dochází k promrzání koryta vodního toku. To má negativní dopad na vodní ekosystém daného úseku, jeho stabilitu, zachování biodiverzity a udržitelných podmínek pro život v rozporu s vodním zákonem i zákonem o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný po posouzení skutečností ve prospěch i v neprospěch žalobkyně neshledal důvod ke snížení pokuty. Úhrnná pokuta 300 000 Kč se skládá z částky 100 000 Kč, která odpovídá dlouhodobému nakládání s vodami za účelem akumulace povrchových vod ve vodní nádrži, a z částky 200 000 Kč, která

odpovídá množství nedovoleně odebraných povrchových vod. Pro její výpočet byla použita sazba 40 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných povrchových vod za období tří let zpětně. Tato sazba byla použita adekvátně ve světle zjištěných nedostatků, kdy žalobkyně po léta rezignovala na své základní povinnosti a nesnažila se ani své nesouladné jednání zhojit podáním žádosti o potřebná povolení, naopak po léta protiprávní stav udržovala. Při kontrole byla zjištěna i řada dílčích pochybení, jakými jsou nedodržení minimálního zůstatkového průtoku v korytě vodního toku Hruškovice, neplnění povinnosti měření a pravidelné evidence množství odebraných povrchových vod, nedovolené vzdouvání a akumulace povrchových vod včetně dalších, které mají svou spojitost jak s nakládáním s vodami, tak i se stavbou a provozem vodního díla. ČIŽP správně zjistil celkovou rozlohu trvale zasněžované plochy ski areálu a odhadl i výšku sněhové pokrývky ležící na této ploše (z 1 m³ vody je 2,5 m³ sněhu) a dospěl k množství 5 000 m³ odběru povrchových vod za tři roky. Žalobkyně uvedené množství potvrdila, ve sdělení uvedla, že odebrala vod v sezóně 2016/2017 cca 1 500 m³, v sezóně 2017/2018 cca 2 000 m³ a v sezóně 2018/2019 cca 1 500 m³. Podle žalovaného potřeba povrchových vod však byla zřejmě mnohem vyšší, jak vyplývá ze žádosti o vydání povolení k nakládání s vodami i následně vydaného povolení. Žalobkyně má odběr povolený na množství 6 250 m³ měsíčně, což je 25 000 m³ ročně. Pokud by žalobkyně takové množství nepotřebovala, nežádala by o ně, byť nemusí být takové množství zcela využito. Podle klimatologických dat pořízených Českým hydrometeorologickým ústavem žalovaný v tabulce uvedl hodnoty teplot, za kterých lze vyrábět technický sníh a zahájit zasněžování sjezdovek areálu žalobkyně. Na str. 13 napadeného rozhodnutí z nich žalovaný dovodil, že žalobkyně se nemohla spoléhat na přirozené sněhové srážky ve zde uvedených obdobích a musela odebírat povrchovou vodu, aby byla schopna zajistit dostatek technického sněhu. Spotřebovala proto mnohem větší množství povrchových vod, než za které jí byla uložena sankce. V rámci zásady *in dubio pro reo* byla žalobkyně postižena jen za prokázané množství odběru 5 000 m³ povrchových vod bez povolení k nakládání. Za použití sazby 40 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných podzemních vod činí pokuta 200 000 Kč. Horní hranice zákonem stanovené sazby byla zvolena s přihlédnutím k délce provozování bez povolení a k již uvedeným nedostatkům. Proto nebyl shledán žádný relevantní důvod zvláštního zřetele hodný pro snížení pokuty. Napomenutí, které žalobkyně požadovala namísto pokuty v daném případě je s ohledem na závažné provinění a zásah do životního prostředí vyloučené. Polehčující okolnosti, že nebylo prokázáno havarijní zhoršení kvality vody spojené s úhynem ryb či vodní prostředí vázaných organismů, dále spolupráce s žalobkyně s ČIŽP a zadržení vody v krajině, nemohou změkčit výši uložené pokuty. Žalobkyně vystavila ekosystém daného úseku koryta vodního toku nepříznivým účinkům promrzání dna v důsledku absence tekoucí vody a mohla tak škodlivým způsobem zasáhnout do funkce a stability ekosystému. Před realizací odběru povrchových vod žalobkyně nezajistila biologický průzkum dotčeného úseku vodního toku a možné vlivy na vodní ekosystém i jednotlivé živočišné druhy a tento stav trvale udržovala. Rovněž nelze pominout, že žalobkyně podala žádost o dodatečné stavební povolení vodní nádrže i o povolení k nakládání s vodami až na základě nálezu kontrolního orgánu. Uložená sankce odpovídá charakteru i míře závažnosti závažného jednání. Dále byla žalobkyni uložena pokuta 100 000 Kč při dolní hranici zákonem stanoveného rozsahu, a to za nedovolené nakládání s povrchovými vodami, spočívající v jejich vzdouvání a akumulaci ve vodní nádrži bez řádného povolení k takovému nakládání s vodami. Taková činnost totiž vyžaduje povolení a jeho absence je přestupkem. K akumulaci je třeba vodoprávního povolení. Stavba příčného vzdouvacího objektu v korytě vodního toku i samotná vodní

nádrž jsou vodními díly, k jejichž stavbě jsou nezbytná stavební povolení podle vodního zákona. V daném případě k povolení v počátku činnosti žalobkyně nedošlo, žádost žalobkyně nepodala. Získala by stavební povolení i potřebná povolení k nakládání s vodami, opatřená závaznými podmínkami, za kterých je možno provozovat vodní díla a nakládat s vodami. Uložená pokuta podle veřejně dostupných výsledků hospodaření žalobkyně nepředstavuje pro ni likvidační charakter, nezpůsobí jí existenční problémy ani ji neomezí či nezmaří její investiční záměr. Pokutu však nelze prominout. Žalovaný vychází z obvyklé rozhodovací praxe, rozhodoval tak v obdobných případech. Je vázán zásadami nestranného postupu a rovného přístupu, legitimního očekávání a materiální pravdy. Uvedl, že ČIŽP se v rámci správní úvahy o výši ukládané sankce řádně zabýval hledisky podle zákona o vodách, které zvážil samostatně i ve svém souhrnu. Žalovaný dále zohlednil právní úpravu zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*přestupkový zákon*“) účinného od 1. 7. 2017, podle něhož nebyla skutková podstata předmětného přestupku podle vodního zákona měněna. Uložená pokuta je proto odpovídající rozsahu, charakteru a závažnosti porušení povinností žalobkyně.

17. Soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
18. Podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 1. vodního zákona *povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami (dále jen „povolení k nakládání s vodami“) je třeba jde-li o povrchové vody a nejde-li při tom o obecné nakládání s nimi k jejich odběru.*
19. Podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 2. vodního zákona *povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami (dále jen „povolení k nakládání s vodami“) je třeba jde-li o povrchové vody a nejde-li při tom o obecné nakládání s nimi k jejich vzdouvání, popřípadě akumulaci.*
20. Podle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 odst. 1 bez povolení k nakládání s vodami.*
21. Podle § 125a odst. 2 písm. c) vodního zákona *za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu do částky 500 000 Kč, jde-li o přestupek podle písmene b), c), e), h), o) nebo u).*
22. Podle § 125a odst. 4 vodního zákona *za přestupek podle odstavce 1 písm. b) spáchaný odběrem povrchových vod bez povolení k nakládání s vodami lze uložit pokutu ve výši násobku sazby 40 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných povrchových vod a celkového množství těchto vod, nejvýše však ve výši 10 000 000 Kč.*
23. Podle § 125a odst. 6 vodního zákona *pokutu za přestupek spáchaný nedovoleným odběrem povrchových nebo podzemních vod lze stanovit nejvýše za období 3 let předcházejících dni, kdy byl nedovolený odběr vody zjištěn. Sazbu pokuty podle odstavce 4 nebo 5 lze snížit, jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné. Pokuta podle odstavce 4 nebo 5 však nesmí být vyměřena v sazbě nižší než 10 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných povrchových vod nebo v sazbě nižší než 15 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných podzemních vod.*
24. Před vlastním posouzením věci soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu,

s nímž se ztotožňuje. Jak uvedl Ústavní soud „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (viz náleze ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68.; srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108).

25. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaný k výzvě městského soudu výslovně neuvedli, že nesouhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, postupoval soud ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání. Po prostudování správního spisu a zhodnocení jeho obsahu a rozhodných skutečností dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
26. K *prvnímu žalobnímu bodu* soud uvádí, že nejprve se zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozhodnutí ČIŽP, která je žalobkyní namítána v prvním žalobním bodu. Pokud by tato námitka byla důvodná, bránila by taková vada věcnému posouzení napadeného rozhodnutí.
27. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003 č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003 č. j. 2 Ads 33/2003-78) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003 č. j. 7 A 181/2000-29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22).
28. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008 č. j. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

29. Soud dodává, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí správního orgánu I. stupně i rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak mohl zhojit žalovaný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č. j. 6 Ads 134/2012-47). Soud rovněž uvádí, že zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení žalobních bodů, a tím pádem se prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá ani účastníkům řízení, ani správním orgánům. Námitku nepřezkoumatelnost je tedy nutné hodnotit i ve vztahu k hospodárné a k racionální aplikaci práva.
30. Napadená rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná. Podle soudu napadené rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti stanovené § 68 odst. 2 správního řádu. Totéž pak lze vztáhnout na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v jeho výrokové části jsou uvedena zákonná ustanovení, na jejichž základě byla žalobkyni pokuta uložena.
31. Ani tvrzená nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívající v tom, že správní orgány namísto nosných důvodů uvedly odkaz na již odporem zrušený příkaz, soudem zjištěna nebyla. V rozhodnutí ČIŽP se ve druhém odstavci na str. 7 uvádí, že proti „tomuto příkazu podal obviněný odpor dne 23. 5. 2019. Odpor byl podán v zákonné lhůtě 8 dnů od doručení příkazu. Podáním odporu došlo ve smyslu § 150 odst. 3 správního řádu ke zrušení příkazu. Dopisem ze dne 10. 6. 2019 č. j. ČIŽP/47/2019/6787 doručeným dne 11. 6. 2019 vyrozuměla ČIŽP obviněného o pokračování řízení a současně usnesením č. j. ČIŽP/47/2019/6789 stanovila lhůtu 15 dní pro vyjádření a návrhy důkazů ve vedeném řízení.“ Napadené rozhodnutí v prvním odstavci na str. 26 konstatuje, že „odvolací orgán připomíná, příkaz byl po podání odporu zrušen a v řízení bylo vydáno správní rozhodnutí, kde jsou hodnoceny veškeré zjištěné a podstatné skutečnosti, k nimž bylo přihlédnuto v otázce stanovení výše sankce. ... na jeho postupu v otázce ponechání stejné výše pokuty jak bylo uloženo v předchozím již neplatném příkazu, nebylo shledáno žádné pochybení.“ Z citovaného je zřejmé, že správní orgány považovaly příkaz za již zrušený, svá odůvodnění na něm nepostavily. Rozhodnutí ČIŽP (19 stránkové) i napadené rozhodnutí (28 stránkové) uvedla řešení otázek, které byly předmětem řízení, včetně důvodů pro který byla pokuta uložena a následně potvrzena.
32. První žalobní bod není důvodný.
33. Ke druhému žalobnímu bodu, ve kterém žalobkyně namítá, že postup žalovaného je v rozporu se zásadou legitimního očekávání a zásadou materiální pravdy, jelikož pokuta jí uložená je nepřiměřená a rozporná s obvyklou rozhodovací praxí, soud uvádí, že žalobkyně zjevně ve své úvaze vycházela z údajů ze závěrečných zpráv ČIŽP, v nich je uveden u provozovatelů lyžařských areálů pouze název subjektu, výše pokuty, délka protiprávního jednání a sazba za m³ neoprávněně odebrané vody. Jednotlivými provozovateli lyžařských areálů se žalovaný zabýval ve svém rozhodnutí. K jednotlivým podnikatelům na str. 19 a 20 napadeného rozhodnutí (BOBOLIFT s.r.o., Sportovní klub Nové Město na Moravě z. s., podnikatel P. M., PARK SPORTU Hrubá Voda, a.s., SALIX INTEGRA s.r.o., P. K., MEGA PLUS s.r.o., Ing. R. H., SKIPARK FRYMBURK s.r.o. SKI Karlov s.r.o., SPORT PROFI, spol. s r.o., a Obec Paseky nad Jizerou) vysvětlil, že se nejedná o totožnou situaci s věcí žalobkyně. Na zde uvedené soud odkazuje a ztotožňuje se s žalovaným, že je nutné vždy zohlednit individuální stránku případu, což se realizuje prostřednictvím parametrů podle § 37 a násl. přestupkového zákona (zohledňuje se rozsah protiprávního jednání, závažnost přestupků,

způsob spáchání přestupků, okolnosti spáchání přestupků, polehčující a přitěžující okolnosti apod., které mají vliv na výši ukládané sankce), což údaje ze závěrečných zpráv ČIZP neobsahují. Soud též odkazuje na str. 21 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný podrobně k této otázce vyjadřuje. Právě podle těchto parametrů ČIZP (popř. žalovaný) rozhoduje, v jaké části zákonné sazby bude uložena pokuta. Lze souhlasit se žalovaným, že ne každý skutkově obdobný případ se musí zákonitě shodovat ve výši použité sazby anebo výši uložené pokuty s ostatními. Skutkově obdobné případy mnohdy nemusí být zcela shodné právě v okolnostech, které jsou zcela klíčové pro správní úvahu při stanovení konkrétní použité sazby pro výpočet pokuty za neoprávněný odběr povrchových vod. V daném případě nelze pominout, že žalobkyně areál provozovala minimálně od roku 2007, což je 13 let, po celou dobu bez výrazné snahy o získání příslušných povolení, nedodržela podmínky pro realizaci odběru povrchových vod, včetně stavby a provozu vodních děl bez příslušného povolení a schválení manipulačního řádu, zasáhla do významných krajinných prvků, kdy se dopustila více přestupků. Svou závažností, rozsahem i délkou trvání nelze žalobkyni připodobnit k žádnému z provozovatelů lyžařských areálů, které uváděla za příklady přestupků. Nelze se proto ztotožnit se žalobkyní, že by jí byla oproti shora jmenovaným provozovatelům uložena bezdůvodně vyšší pokuta. Případy, které žalobkyně uvedla, nelze s ní srovnávat. Její negativní působení při nepovoleném odběru na vodní ekosystém za dobu cca 13 let bylo dlouhodobé, opakované, bez aktivní snahy nápravy závadového stavu, kdy k nápravě došlo až v příčinné souvislosti s předmětnou kontrolou ČIZP. Žalovaný se touto otázkou zabývá zejména na str. 22 napadeného rozhodnutí. S jeho podrobnou (a nikoli vágní, jak naznačuje žalobkyně) argumentací se soud ztotožňuje a pro stručnost na ni odkazuje. Povolení, která u žalobkyně absentovala, přitom měla předcházet její podnikatelské činnosti, a nikoli podnikat bez nich. Žádné tvrzené bezdůvodné rozdíly věci žalobkyně k věcem jiných provozovatelů ski areálů (shora jmenovaných) soud neshledal. Pokud žalobkyně tvrdí, že za stejná období byly ukládány pokuty v sazbě ½ či ¼ než žalobkyni, pak s takovým nedoloženým obecným tvrzením se soud nemohl ztotožnit. Ze žádného rozhodnutí shora jmenovaných provozovatelů, které žalobkyně označila, nic takového totiž nevyplývá.

34. Druhý žalobní bod není důvodným.

35. Ve třetím *žalobním bodu* žalobkyně brojí proti výměře uloženého trestu. Ve vztahu k výši pokuty soud předesílá, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Tento závěr samozřejmě neznamená, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. Při správním uvážení je správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen podle § 78 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009 č. j. 8 Afs 85/2007-54). Soud tedy při přezkouvání správního rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezi správního uvážení stanovených mu zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005 č. j. 4 As 47/2004-87).

36. Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru vyplývá, že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkovaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010 č. j. 1 As 9/2008-133, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002 sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004 sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.].
37. V předmětné věci žalobkyni byla uložena pokuta za přestupek pod výrokem I. ve výši 100 000 Kč, tedy pokuta ve výši 20 % zákonem stanovené horní hranice sankce (500 000 Kč), a za přestupek pod výrokem II. ve výši 40 Kč/m³, což je při horní hranici zákonné trestní sazby. Soud při posuzování přiměřenosti uložené pokuty vyšel ze shora popsanych judikатурních východisek a podrobněji se zabýval výší uložené pokuty, tedy zejména s ohledem na povahu a závažnost přestupků. Lze konstatovat, že okolnostmi pro stanovení druhu a výše sankce zabývali žalovaný i správní orgán I. stupně ve svých rozhodnutích.
38. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že o závažnosti přestupku svědčí především absence účinné právní regulace odběru povrchových vod s ohledem na zachování základních ekologických a biologických funkcí vodního toku. Proto nebyl stanoven žádný limit maximálního množství povrchových vod, které je oprávněna žalobkyně odebrat za jednotku času, tak především i povinnost zachovávat v korytě vodního toku minimální zůstatkový průtok. Minimální zůstatkový průtok je přitom důležitý pro zachování ekologických funkcí, stability vodního ekosystému a zajištění vyhovujících životních podmínek pro vodní organismy. V daném případě tedy byl zasažen nejen zájem na ochraně vod, ale souběžně i další zákonem chráněný zájem, kterým je ochrana přírody a krajiny.
39. V napadeném rozhodnutí bylo ve vztahu k přítěžujícím okolnostem přihlédnuto ke skutečnosti, že v důsledku nadměrného odběru povrchových vod nebyla ve vodním toku zachována alespoň přibližná hodnota minimálního zůstatkového průtoku. Neregulovaným odběrem povrchových vod (po dobu cca více než 10 let) v zimním období, kdy jsou obecně průtoky ve vodních tocích na nízké hodnotě, byl zásah žalobkyně do vodního režimu přirozeného vodního toku evidentně škodlivý. Za další velmi závažnou přítěžující okolnost označil dobu, po kterou bylo nakládáno s vodami bez povolení. Žalobkyně nakládala s vodami v rozporu se zákonem minimálně od doby dokončení stavby vodního díla (vodní nádrže Hruškovice), která byla dokončena přibližně v roce 2006. Žalobkyně tak činila do doby provedení kontroly orgánem prvního stupně, více jak cca 10 let. Žalobkyně udržovala protiprávní stav až do doby, kdy byla okolnostmi kontroly ČIŽP přinucena žádost o

povolení podat, což bylo podle údajů poskytnutých vodoprávním úřadem teprve v období let 2016 - 2019. Žalobkyně se tak stala držitelkou pravomocného povolení k nakládání s vodami až v roce 2020.

40. Za polehčující okolnost vzal žalovaný v úvahu, že žalobkyně vytvořila vodní plochu, tedy vodní nádrž, jejíž retenční prostor umožňuje akumulaci vody a současně přispívá ke zvýšení rozmanitosti krajiny. Došlo zde k vytvoření nového vodního biotopu, především pro obojživelníky, ryby ale i ptáky a další organismy. Současně byla hodnocena i skutečnost, že nebyl zjištěn úhyn ryb, případně dalších živočichů.
41. Přestože žalovaný při stanovení výše pokuty vzal v úvahu i polehčující okolnosti, vzhledem k závažným přítěžujícím okolnostem nebylo možno přistoupit k moderaci základní sazby. Absence povolení k nakládání s vodami s sebou přináší nekontrolovatelný a ničím neregulovaný odběr povrchových vod na úkor právě vodního toku, který je významným krajinným prvkem a rovněž biotopem pro vodní organismy. S takovým hodnocením se soud ztotožňuje a neshledal důvody zasahovat do pravomoci žalovaného.
42. Soud má s ohledem na výše uvedené za to, že uložená pokuta v celkové výši 300 000 Kč je sice citelným zásahem do hospodaření žalobkyně, avšak pokutu v této výši nelze považovat za likvidační ani omezující. Pokuta uložená žalobkyni naplňuje obě základní funkce právní odpovědnosti, a to funkci represivní – postih za porušení povinností stanovených zákonem, a především funkci preventivní, která směřuje k předcházení porušování zákona, resp. k jednání, které je se zákonem v souladu.
43. Po zvážení všech okolností případu při určení výměry uložené pokuty je soud toho názoru, že uloženou pokutou nebude ohrožena existence žalobkyně, ani nebude zásadním způsobem omezen její chod, avšak určitým způsobem pocítí dopad uloženého správního trestu také v rovině materiální.
44. Jelikož pokuta ve výši 300 000 Kč nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem případu, závažnosti a počtu přestupků a je způsobilá splnit svůj účel, podmínky pro její snížení (moderaci) proto v nyní řešené věci nebyly splněny, a to ve vztahu k výroku I., i k výroku II. rozhodnutí ČIŽP.
45. Soud porovnal sankční právní úpravu účinnou v době spáchání správního deliktu a rovněž v době jeho pravomocného správního trestání orgánem I. stupně a odvolacím orgánem, zda nová právní úprava není pro žalobce příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2021, čj. 8 As 43/2019-40). Z porovnání právní úpravy ust. § 125a vodního zákona vyplývá, že tomu tak není, a že se oproti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i napadeného rozhodnutí, na sankcionování přestupku pro žalobkyni nic nezměnilo v tom smyslu, že by správní trestání mohlo být pro ni nově příznivější jak v otázce vymezené skutkové podstaty správního deliktu, resp. přestupku, tak i maximální možné výše ukládané pokuty.
46. Současně se soud neztotožnil se žalobkyní, že by došlo v daném případě k nějakému excesu při stanovení pokuty. Důvody hodné zvláštního zřetele žalovaný posuzoval na str. 13, 14, 17, 18 a 19, napadeného rozhodnutí a žádný takový důvod neshledal; hodnotil i přítěžující a polehčující okolnosti, např. na str. 22 napadeného rozhodnutí. S úvahami žalovaného se soud ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje.
47. I když podle žalobkyně nedovolený odběr vody pro průmyslovou výrobu nelze postavit na roveň nedovolenému odběru vody pro tvorbu umělého sněhu, pak soud uvádí, že se

s uvedeným tvrzením neztotožňuje, neboť v obou případech jde o odběr nepovolený. Dále žalobkyně uvádí, že žalovaný nereflektoval, že vodu odebírala z nádrže vybudované vedle vodního toku. I taková úvaha se jeví jako irelevantní, neboť žalobkyně nedisponovala stavebním povolením na takovou nádrž. Nelze se ztotožnit s tvrzením žalobkyně o minimálním vlivu její činnosti na životní prostředí, jelikož činnost provozovala bez příslušných oprávnění cca déle než 10 let. Žádné zneužití pravomoci či svévoli v jednání správních orgánů soud neshledal. Skutečnost, že žalobkyně až v souvislosti s kontrolou ČIŽP o příslušná povolení zažádala, nelze hodnotit za polehčující okolnost, zejména s ohledem na délku páčání protiprávního jednání.

48. K tvrzení žalobkyně o příznivém vlivu nádrže na životní prostředí žalovaný na str. 22 napadeného rozhodnutí uvedl, že „*konstatování orgánu prvního stupně se týkalo v první věci negativa odběru povrchových vod z vodního toku a v druhém případě šlo o příznivější hodnocení akumulace vody prostřednictvím vodní nádrže. Zachycení a akumulaci povrchových vod ve vodní nádrži, lze označit z hlediska zadržení vody v krajině jako příznivé, pokud samozřejmě tato činnost probíhá v souladu s vodním zákonem.*“ Jelikož v dané věci činnost žalobkyně v době kontroly ČIŽP neprobíhala v souladu s vodním zákonem, s tvrzením žalobkyně se nelze ztotožnit.
49. Dále žalobkyně namítá, že musí být ohrožení či porušení vymezeno konkrétně. Jelikož činnost žalobkyně probíhala po dobu více jak deset let *contra legem*, kdy po tuto dobu měla její činnost vliv na životní prostředí, není podle soudu nutné detailně konkretizovat škodu na životním prostředí, jelikož škoda na životním prostředí vznikla objektivně.
50. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako zamítl.
51. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 20. června 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu